

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 15 listopada 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-34/11) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Kontrola zanieczyszczeń — Wartości dopuszczalne stężenia PM10 w otaczającym powietrzu)

(2013/C 9/12)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Guerra e Andrade, A. Alcover San Pedro i S. Petrova, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Portugalska (przedstawiciele: L. Inez Fernandes i M. J. Lois, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 13 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/50/WE z dnia 21 maja 2008 r. w sprawie jakości powietrza i czystsze powietrze dla Europy (Dz.U. L 152, s. 1) — Wartości dopuszczalne i progi alarmowe w zakresie ochrony zdrowia ludzkiego — Stężenie PM₁₀ w otaczającym powietrzu

Sentencja

- 1) Nie gwarantując, że na lata 2005–2007 stężenie PM₁₀ w otaczającym powietrzu nie przekroczy wartości dopuszczalnych określonych w art. 5 ust. 1 dyrektywy Rady 1999/30/WE z dnia 22 kwietnia 1999 r. odnoszącej się do wartości dopuszczalnych dla dwutlenku siarki, dwutlenku azotu i tlenków azotu oraz pyłu i ołowiu w powietrzu, w odniesieniu do stref i aglomeracji Bragi, nadbrzeży Porto, obszaru metropolitalnego Lizbona-Północ oraz obszaru metropolitalnego Lizbona-Południe, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom państwa członkowskiego ciążącym na niej na mocy tego przepisu.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Komisja Europejska i Republika Portugalska pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 103 z 2.4.2011.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 13 listopada 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice (Chancery Division) — Zjednoczone Królestwo) — Test Claimants in the FII Group Litigation przeciwko Commissioners of Inland Revenue, The Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs

(Sprawa C-35/11) ⁽¹⁾

(Artykuły 49 TFUE i 63 TFUE — Wyplata dywidend — Podatek dochodowy od osób prawnych — Sprawa C-446/04 — Test Claimants in the FII Group Litigation — Wykładnia wyroku — Unikanie podwójnego opodatkowania — Równoważność metod zwolnień i zaliczania — Pojęcia „stawki podatkowej” i „odmiennego stopnia opodatkowania” — Dywidendy pochodzące z państw trzecich)

(2013/C 9/13)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

High Court of Justice (Chancery Division)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Test Claimants in the FII Group Litigation

Strona pozwana: Commissioners of Inland Revenue, The Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — High Court of Justice (Chancery Division) — Wykładnia art. 49 TFUE i 63 TFUE — Swoboda przedsiębiorczości — Swobodny przepływ kapitału — Przepisy podatkowe — Podatek dochodowy od osób prawnych — Wykładnia wyroku Trybunału z dnia 12 grudnia 2006 r. w sprawie C-446/04 Test Claimants in the FII Group Litigation — Pojęcia „stawki podatkowej” i „odmiennego stopnia opodatkowania” — Stawka podatkowa, którą należy uwzględnić przy badaniu równorzędności stopni opodatkowania dywidend ze źródeł krajowych i zagranicznych

Sentencja

- 1) Artykuły 49 TFUE i 63 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisom państwa członkowskiego, które stosują metodę zwolnienia względem dywidend krajowych i metodę odliczenia względem dywidend zagranicznych, jeśli zostanie wykazane, z jednej strony, że zaliczenie na poczet podatku, z którego korzysta spółka otrzymująca dywidendy w ramach metody odliczenia jest równoważne z kwotą efektywnie zapłaconego podatku od zysków, z których wypłacone zostały dywidendy i, z drugiej strony, że efektywny stopień opodatkowania zysków spółek w danym państwie członkowskim jest zasadniczo niższy od przewidzianej nominalnej stawki podatkowej.

2) Odpowiedzi Trybunału na pytania drugie i czwarte przedstawione w sprawie C-446/04 *Test Claimants in the FII Group Litigation*, zakończonej wyrokiem z dnia 12 grudnia 2006 r., obowiązując również wówczas gdy:

— zagraniczny podatek dochodowy od osób prawnych ciążyący na zyskach, z których zostały wypłacone dywidendy nie został zapłacony lub nie został zapłacony w całości przez spółkę niebędącą rezydentem wypłacającą owe dywidendy spółce będącej rezydentem, został natomiast zapłacony przez mającą siedzibę w państwie członkowskim bezpośrednią lub pośrednią spółkę zależną pierwszej z wskazanych spółek;

— zryczałtowany podatek dochodowy od osób prawnych nie został zapłacony przez spółkę będącą rezydentem, otrzymującą dywidendy od spółki niebędącej rezydentem, został natomiast zapłacony przez jej spółkę dominującą będącą rezydentem w ramach systemu opodatkowania grupy.

3) Prawo Unii należy interpretować w ten sposób, że spółka dominująca, mająca siedzibę w państwie członkowskim, która w ramach systemu opodatkowania grupowego, tego rodzaju jak system sporny w postępowaniu głównym, została zmuszona, z naruszeniem przepisów prawa Unii, do uiszczenia zryczałtowanego podatku dochodowego od osób prawnych od części zysków pochodzących z dywidend zagranicznych, ma roszczenie o zwrot podatku pobranego bezprawnie w zakresie, w którym przekracza on nadwyżkę podatku dochodowego od osób prawnych, którą dane państwo członkowskie miało prawo pobrać celem skompensowania niższej nominalnej stawki podatkowej ciążyącej na zyskach, z których zostały wypłacone dywidendy zagraniczne względem nominalnej stawki podatkowej mającej zastosowanie do zysków spółki będącej rezydentem.

4) Prawo Unii należy interpretować w ten sposób, że będąca rezydentem państwa członkowskiego spółka posiadająca udziały w spółce mającej siedzibę w państwie trzecim zapewniając jej niewątpliwy wpływ na decyzje drugiej z wymienionych spółek i umożliwiające określanie jej działalności może się powołać na art. 63 TFUE celem zakwestionowania zgodności z tym postanowieniem uregulowania owego państwa członkowskiego odnoszącego się do traktowania pod względem podatkowym dywidend pochodzących z owych państw trzecich, nie mającego zastosowania wyłącznie do sytuacji, w których spółka dominująca wykonuje decydujący wpływ na spółkę wypłacającą dywidendy.

5) Odpowiedź udzielona przez Trybunał na pytanie trzecie przedstawione w sprawie *Test Claimants in the FII Group Litigation*, zakończonej ww. wyrokiem, nie ma zastosowania wówczas, gdy spółki zależne mające siedzibę w innych państwach członkowskich, na rzecz których nie można było dokonać jakiegokolwiek przenie-

sienia zryczałtowanego podatku dochodowego od osób prawnych, nie podlegają podatkowi w państwie członkowskim spółki dominującej.

(¹) Dz.U. C 103 z 2.4.2011.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 8 listopada 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg — Niemcy) — Yoshikazu Iida przeciwko Stadt Ulm

(Sprawa C-40/11) (¹)

(Artykuły 20 TFUE i 21 TFUE — Karta praw podstawowych Unii Europejskiej — Artykuł 51 — Dyrektywa 2003/109/WE — Obywatele państw trzecich — Prawo pobytu w państwie członkowskim — Dyrektywa 2004/38/WE — Obywatele państw trzecich będący członkami rodziny obywateli Unii — Obywatel państwa trzeciego, który nie towarzyszy obywatelowi Unii w przyjmującym państwie członkowskim ani do niego nie dołącza, lecz pozostaje w państwie członkowskim pochodzenia obywatela — Prawo pobytu obywatela państwa trzeciego w państwie członkowskim pochodzenia obywatela przebywającego w innym państwie członkowskim — Obywatelstwo Unii — Prawa podstawowe)

(2013/C 9/14)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Yoshikazu Iida

Strona pozwana: Stadt Ulm

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg — Wykładnia art. 21 ust. 1 TFUE oraz art. 2 pkt 2 lit. d), art. 3 ust. 1, art. 7 ust. 2 i art. 10 ust. 1 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich (Dz.U. L 158, s. 77) w świetle art. 7 i 24 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 8 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności — Wykładnia art. 6 ust. 1 i 3 TUE oraz art. 24 ust. 3, art. 45 ust. 1 i art. 51 ust. 1 zdanie pierwsze Karty praw podstawowych Unii Europejskiej — Małoletnie dziecko będące obywatelem państwa członkowskiego, które wraz z matką przeniosło swe główne miejsce zamieszkania do innego państwa członkowskiego — Prawo ojca, który jest obywatelem państwa trzeciego i wykonuje władzę rodzicielską, do pobytu w państwie członkowskim pochodzenia dziecka — Zakres stosowania Karty praw podstawowych Unii Europejskiej — Pojęcie stosowania prawa Unii